

Hans Holbein mlajši,
študija Erazmovih rok
(ki jo je leta 2016 Facebook prepovedal)

MEDNARODNI SIMPOZIJ EVROPSKI HUMANIZEM IN NJEGOVI IZZIVI

LJUBLJANA, 8. IN 9. SEPTEMBER 2017

ODDELEK ZA KLASIČNO
FILOLOGIJO
FILOZOFSKE FAKULTETE
UNIVERZE V LJUBLJANI

ODDELEK
ZA SREDNJEVEŠKE ŠTUDIJE
SREDNJEVROPSKE UNIVERZE
(CEU) V BUDIMPEŠTI

FAKULTETA
»ARTES LIBERALES«
UNIVERZE V VARŠAVI

DRUŠTVO
ZA PRIMERJALNO
KNJIŽEVNOST

JAVNA
AGENCIJA
ZA KNJIGO

MEDNARODNI
LITERARNI FESTIVAL
VILENICA

ROK ZA
PRIJAVO
20. MAJ
2017

ff.classics.si

Rimski antikvar Avel Gelij je v drugem stoletju po Kristusu zapisal, da v njegovem času ljudje izraz *humanitas* uporabljajo v pomenu grške besede *philanthropia*, človekoljubje, dobrohotnost do soljudi, čeprav so najodličnejši pisci latinskega jezika v preteklosti s tem samostalnikom označevali posebne vrste omiko. Že tedaj je torej beseda lahko pomenila bodisi etično stališče ali pa posebno kulturno kategorijo oziroma vzgojni model. V kasnejših obdobjih vse do danes se je pridevnik humanističen dejansko pogosto povezoval s tema različnima področjema. Vendar je Gelij, tako kot že pred njim najvplivnejši rimski filozof kulture Ciceron, videl med obema pomenoma tesno povezavo: takšno vzgojo je imel za negovanje pristne človeškosti (*humanitas*), ki je tako njen temelj kot cilj. Takšna naravnost kulture je skozi stoletja oblikovala prepričanje o individualnem človeku kot o temeljni vrednoti; kompleksnost sodobne civilizacije, raznolikost kulturnih oblik in občutljivost umetniških govoric, pa tudi človekove pravice in demokracija so v veliki meri sad tega procesa. Če je zavest o vrednosti posameznika rasla iz nenehnega iskanja celote, v katerem je tudi vedno znova odkrival svojo mero, kaj je torej s to humanistično naravnostjo danes? In kaj to pomeni za šolstvo, za umetnost, za razumevanje človeka, sveta, življenja? Zdi se, da je v zadnjih desetletjih vprašanje usode humanizma postalo še težje, a obenem morda še pomembnejše. Kako uskladiti objektivistično naravnano znanost s kulturnimi vrednotami, ki izhajajo iz posebnega pomena človeške osebe in v strogem smislu niso znanstveno utemeljive? Zakaj se antropološki, kulturni in izobraževalni modeli, ki se navezujejo na antični in renesančni humanizem ter neohumanizem 19. stoletja, v soočenju z ideologijo pragmatizma, tehnicizma in ekonomizma tako pogosto omejujejo na apologijo in moralizem?

Namen simpozija je tako soočiti poglede različnih strokovnjakov s področja humanističnih ved, umetnosti in literature ter pretresti družbeno in duhovno stanje danes, ko se včasih zdi, da ima humanistično izročilo vse manjšo vlogo. Prispevki bodo skušali osvetliti izzive in vlogo umetnosti, njihovo relevantnost za razumevanje sveta in človeka, pa tudi njihov pomen v načrtovanju prihodnosti v smislu odprte, solidarne in demokratične družbe.

PRIJAVE

Delovna jezika na kolokviju sta angleščina in slovenščina, referati naj bodo predstavljeni preferenčno v angleščini. Vsak referat je omejen na 20 minut (ter 10 minut diskusije). Prijave za udeležbo pošljite do 20. maja 2017 na naslov europeanhumanism2017@gmail.com.

Prijava naj vsebuje: 1. ime referenta, 2. naslov referata, 3. ime in naslov matične ustanove, 4. kratek povzetek (do 1500 znakov). Organizacijski odbor bo sodelujoče referente obvestil najpozneje do 30. maja 2017. Vsi referenti bodo hkrati tudi gostje mednarodnega literarnega festivala Vilenica. Izvirni znanstveni članki, izbrani po opravljenem recenzentskem postopku, bodo objavljeni v reviji *Primerjalna književnost*.

FESTIVAL VILENICA

Dosedanji nagrajenci: Dubravka Ugrešić (2016), Jáchym Topol (2015), László Krasznahorkai (2014), Olga Tokarczuk (2013), David Albahari (2012), Mircea Cărtărescu (2011), Dževad Karahasan (2010), Claudio Magris (2009), Andrzej Stasiuk (2008), Goran Stefanovski (2007), Miodrag Pavlović (2006), Ilma Rakusa in Karl-Markus Gauß (2005), Brigitte Kronauer (2004), Mirko Kovač (2003), Ana Blandiana (2002), Jaan Kaplinski (2001), Slavko Mihalić (2000), Erica Pedretti (1999), Péter Nádas (1998), Pavel Vilikovský (1997), Adam Zagajewski (1996), Adolf Muschg (1995), Josip Osti (1994), Libuše Moníková (1993), Milan Kundera (1992), Zbigniew Herbert (1991), Tomas Venclova (1990), Jan Skácel (1989), Peter Eszterházy (1988), Peter Handke (1987) in Fulvio Tomizza (1986).

Mednarodni literarni festival Vilenica je srečanje pesnikov, pisateljev, dramatikov, esejistov in raziskovalcev iz Srednje Evrope, ki ga organizira Društvo slovenskih pisateljev v sodelovanju s Kulturnim društvom Vilenica. Osrednji dogodek festivala je podelitev mednarodne literarne nagrade Vilenica, ki jo Društvo slovenskih pisateljev v skladu s statutom Vilenice podeli avtorju iz Srednje Evrope za vrhunske dosežke na področju literarnega ustvarjanja in esejistike.

